

The background of the entire image is a dense forest of evergreen trees, likely spruce or fir. The branches are covered in a thick layer of light-colored lichen or moss, creating a complex, textured web. Sunlight filters through the canopy, creating bright highlights and deep shadows. The overall color palette is dominated by greens, browns, and greys.

Lauha Pihlman

Eksyneet

Eksyneet

Eksyneet

LAUHA PIHLMAN

© 2023, Lauha Pihlman
Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-80-0719-7

Eksyneet

1. Luku

Aslak ja Pihla

Poika seiso i kivellä ja haravoi katseellaan metsää, puiden välejä ja oksistoja, tarkasti. Hänellä oli päällään vihreä paita. Hän oli laiha.

Tämä sekametsä oli valtava ja se kätki sisäänsä monia vaaroja, monia petoja, monia ihmisiä, jotka olivat petoja, joitakin hyviä ihmisiä, mutta niihin törmäsi hyvin harvoin ja myös ne osoittautuivat joskus hirviöiksi tai muuttuivat, sitä oli vaikea erottaa, koska monet olivat niin hyviä valehtelemaan. Samaan tapaan, myös taianomaiset otukset joita metsässä piileksi, olivat hyviä valehtelemaan, ne saattoivat esimerkiksi näyttäytyä tavallisena eläimenä tai kivenä ja yrittää pian yllätyshyökkäystä, onneksi ja valitettavasti Aslak, poika joka seiso i kivellä, oli tavannut jo monta senkaltaista olentoa ja hän osasi olla varuillaan joka tilanteessa. Hänellä oli puukko, se roikkui hänen vyöllään ja hänen nyrkkinsä oli yllättävän kova ja iskunsa varsin terävä, jos hänen oli pakko lyödä jotakuta.

Tyttö istui kiven takana jalat taivutettuina ja kädet jalkojen ympärillä, tummanruskeat hiukset olivat sekaisin ja kasvoilla oli likaa, jota hän oli yrittänyt pyyhkiä pois. Aslak vannoi pitävänsä huolen työstä, hän antaisi vaikka henkensä tytön

puolesta. Pihla ja hän olivat kulkeneet yhdessä pitkän matkan ja Aslak tiesi että myös Pihla osasi tarpeentullen lyödä todella kovaa, mutta oli olemassa semmoisia vaaroja, joista ei selvinnyt yksin, valitettavasti myös semmoisia, joista ei selvinnyt kaksinkaan, mutta niitä oli vain syytä välttää jos halusi elää. Aslak halusi elää, niin kai Pihlakin, Aslak arveli vaikka joskus Pihla ei vaikuttanut siltä että enää uskoisi kaiken vielä muuttuvan hyväksi. Aslak ei koskaan halunnut luopua toivosta.

He olivat eläneet metsässä jo monta vuotta ja kulkeneet sen monimuotoisia maastoja yhdessä, välillä he olivat kulkeneet joidenkin muiden ihmisten kanssa, mutta he olivat saaneet huomata että he voivat luottaa vain itseensä ja toisiinsa. Metsässä oli joitakin kyliä, mutta niiden johtoon oli aina noussut joku sekopää, joka pilasi kaiken omituisilla säännöillä tai ihmisuhreilla jollekin kummalliselle jumalalle.

Suoalueet olivat kaiketi vaarallisimpia metsässä, sen suhteen että maa oli pettävä ja saattoi nielaista varomattoman kulkijan, mutta myös siksi että siellä oli aina paljon olentoja jotka eivät olleet todellakaan ystävällisiä, sekä aaveita, jotka olivat järkyttävän pelottavia. Niin hirveitä, että ne ajoivat helposti hulluksi. Sitä oli varottava, hulluksi tulemista, moni tässä metsässä oli tullut hulluksi, eikä koskaan enää parantunut normaaliksi.

Metsän alla kulki joitakin luolastoja, ne olivat arvaamattomia, semmoiseen Aslak oli uskaltanut vain kerran ja oli hädin tuskin selvinnyt sieltä takaisin maanpinnalle.

”Ei siellä ole ketään ja ” Pihla sanoi. ”Ja kyllä me kuullaan jos jokin lähestyy meitä.” Hän jatkoi. Aslak nyökkäsi ääneti ja laskeutui sitten kiveltä tytön viereen istumaan.

”Onko sinulla kylmä?” Aslak kysyi.

”Ei, miten niin”

”Kun ajattelin, jos olet taas tulossa sairaaksi.” Aslak sanoi.

”Enhän minä ole ollut sairaana pitkään aikaan, sinullahan se viimeksi oli yskä ja nuha.” ”Jaa, niin taisi olla, mutta se meni ohi aika nopeasti eikä tullut edes kova kuume.” ”Niin” Pihla sanoi hiljaa.

”Enkä muuttunut myyräksi” Aslak sanoi kiusoittelevaan sävyyn.

”Heh heh” Pihla sanoi ja hymyili. ”En minä enää luule että niin voi käydä jos saa myyräkuumeen” Hän jatkoi ja nyrpisti nenäänsä.

”Ai jaa, minä kun luulin” Aslak sanoi. Pihla tönäisi Aslakia.

Kun he olivat levänneet tarpeeksi, he jatkoivat matkaa.

Heidän oli ollut pakko hylätä heidän edellinen majapaikkansa, koska sen ympärillä oli alkanut vaellellä öisin kummallisia otuksia.

Heitä oli pelottanut nukkua ja lopulta eräänä yönä jokin hirviö oli hyökännyt ja yrittänyt sisälle heidän majaansa, kauhuissaan he olivat joutuneet juoksemaan pakoon keskellä yötä. Aslak oli sitä mieltä ettei heidän kannattaisi ollenkaan asettua asumaan pitemmäksi aikaa, vaan aina vain jatkaa eteenpäin kunnes löytäisivät ulos koko metsästä, mutta Pihla ei enää jaksanut vaeltaa, kun löytyi lupaavalta näyttävä paikka rakentaa asumus, hän halusi rakentaa sen ja jäädä sinne. Pihla pelkäsi että he joutuisivat sellaiseen paikkaan metsässä, jossa he joutuisivat vaaroihin joista he eivät enää selviäisi.

Kerran he olivat löytäneet niityn jossa oli ihmisjoukko. Nämä ihmiset olivat ottaneet heidät vastaan iloisesti, mutta pian

Aslak oli huomannut heissä jotain omituista ja kun Aslak oli maininnut asiasta Pihlalle, hänkin oli huomannut että ihmiset olivat olleet jotenkin omituisia, tapa jolla he kävelivät ja tietyt eleet olivat kummallisia. Pihla uskotteli itselleen ja Aslakille että he olivat normaaleja ihmisiä, mutta metsässä vietetty aika oli muovannut heitä erikoisiksi. Pian kuitenkin yksi ihmisistä alkoi kävellä kokonaan neljällä jalalla tai siis käsillä ja jaloilla, mutta ikäänkuin hänellä olisi neljä jalkaa sekä murista. Pihla ja Aslak olivat lähteneet juosten pakoon ja kuulleet takanaan kuinka ihmiset olivat muovautuneet toisiksi olioiksi, luun rusahtelu ja nikamien naksuminen, murina ja ölinä. Ihmiset olivatkin hirviöitä valepuvuissa. Aslak ja Pihla olivat juosseet puuhun piiloon ja sohineet hirviöitä puukoillaan etteivät ne pääsisi kiipeämään ylös. Tuntien päästä hirviöt olivat luovuttaneet ja lähteneet.

Aslak ei enää muistanut sitä aikaa kun hän ei ollut ollut metsässä, hän ei kertonut sitä Pihlalle, koska pelkäsi että myös Pihlakin tunnustaisi ettei itsekään muistaisi ulkomaailmaa. Eräs nainen oli kertonut Aslakille, vuosia sitten, että metsääneksyneet unohtivat ajan kuluessa ulkomaailmaan ja sen minkälaisia normaalit ihmiset olivat, se oli yksi vaihe siihen että muuttuisi itse metsänväkeksi.

Aslak halusi ulos metsästä ja normaaliin maailmaan, mutta hän ei muistanut sitä, vain hyvin hatara muistikuva hänen mielessään kertoi hänelle että ulkomaailma oli ylipäättään olemassa, siellä ei ollut hirviöitä, siellä ei joutunut pelkäämään eikä taistelemaan ja siellä ihmiset asuivat paikoillaan omissa kodeissaan joissa oli täysin turvallista. Aslak halusi olla turvassa ja viedä Pihlan turvaan. Toinen asia joka muistutti Aslakia siitä että metsän ulkopuolella oli maailmaa, oli Pihla, Pihla ei ollut ollenkaan niinkuin metsän olennot, hän ei

muuttanut muotoaan, hän ei valehdellut, hänellä ei ollut minkäänlaisia taikavoimia, hän ei ulvonut, ei murissut eikä hän tuijottanut sillä tavalla tyhjäkatseisesti niinkuin monet olennot metsässä tekivät pelottavilla mulkosilmillään. Pihla oli myös herkkä ja hän huomasi asioita, hän jaksoi innostua kun he löysivät jonkin semmoisen paikan joka oli jollain tapaa kaunis, tai masentua heidän joutuessaan suoalueelle, hänellä oli selvästi normaalin ihmisen tunteet, hän ei ollut metsässä möyrivä otus joka vaistojensa ohjaamana etsii jotain syötävää tai tyydyttääksensä jonkin muun alkukantaisen tarpeensa, karhu joka kulkee metsässä ei ihaile metsän kauneutta, linnulla joka lentää ei päätä huimaa eikä se tunnustele ilmaa siipiensä alla.

”Jos löydämme joen, voisimme seurata sitä” Pihla sanoi. Aslak katsoi Pihlaan ja mietti hetken arvellen mitä Pihla ajatteli.

”Joen varsilla on eniten ihmisiä, jos löydämme kylän jossa on kivoja tyyppejä” Pihla sanoi ”Voisimme kysyä heiltä tiesivätkö he mistä pääsee ulos.” Hän jatkoi.

”Niin, minäkin ajattelin että ehkä voisimme taas kokeilla jos löytäisimme jonkun ihmisen joka voisi auttaa meitä, olisi turvallisempaa kulkea jos olisi isompi porukka.” Aslak sanoi

”Ja joki saattaisi viedä meidät ulos metsästä, koska se varmaankin laskee mereen” Aslak jatkoi. ”Niin, vaikka viimeksi joki jota seurasimme sukelsi yhtäkkiä maan alle emmekä voineet enää seurata sitä” Pihla sanoi.

”Sinä olisit halunnut mennä sitä pitkin lautalla, sinne maanonkaloon” Aslak huomautti.

”Niin mutta, oli hyvä ettemme menneet, olisimme varmaankin kuolleet.” Pihla sanoi. ”Luultavasti” Aslak sanoi. ”Silloin kerran kun menin maan alle luolaan..” Aslak sanoi. Hänen selkäänsä pitkin kulkivat väritykset pelkästä ajatuksesta. ”Se oli hirveää, en ikinä enää mene maan alle.” Aslak sanoi.

”Vaikka en minä sitä voi tietää, voi olla hyviäkin luolia, mutta..” Aslak mutisi.

”Se mitä siitä kerroit” Pihla sanoi. ”Ne hirviöt ja ne kidutuskammiot joissa ihmiset kituivat ja se kun melkein kuolit..” Pihla jatkoi ja puisteli päätään. ”Ei kannata ottaa riskiä.” ”Ne äänet” Aslak sanoi ”Puhutaan jostain muusta” Hän jatkoi äkkiä ja virnisti Pihlalle, yrittäen peittää mieleensä hiipivän kauhuntunteen.

”Ajattelin vain, kun täällä maanpinnalla on niin vaikeaa, että maanalla voisi olla turvallista” Pihla sanoi vielä.

”Ei sinun sitä tarvitse selittää” Aslak sanoi ystävällisesti.

”Haluaisin vain että tämä kärsimys loppuisi” Pihla sanoi turhautuneella äänellä.

Aslak katsoi Pihlaa kun tämä pui nyrkkiään vihaisena. ”Niin minäkin” Aslak sanoi.

”Miksi me joudumme kärsimään, miksi meidän täytyy pelätä” Pihla mutisi. ”Mahtavaa että saan olla kanssasi!” Aslak sanoi äkkiä. Hänestä tuntui siltä, hän itse unohti monesti tunteet, vaikka hän ei halunnut luovuttaa, hän halusi ulos metsästä, hän oli jollain tapaa tottunut metsän meininkiin, siihen että aina liikuttiin vaarasta vaaraan. Pihla osasi vieläkin olla harmissaan kaikesta, vaikka oli sietänyt sitä jo vuosia, jollain tapaa Pihla oli toiveikkaampi ulospääsyn suhteen kuin Aslak, vaikka joskus Pihla vaikutti siltä kuin haluaisi vain jäädä maahan makaamaan silmät kiinni ja luovuttaa, antaa suon tai jonkin hirviön nielaista itsensä, teeskennellen ettei edes huomaa sitä. Aslak pelkäsi että Pihla jatkoi vain hänen takiaan, ettei hän selviäisi ilman Pihlaa ja ettei hänen täytyisi surra Pihlaa, Aslak oli kyllä melko varma ettei selviäisikään ilman Pihlaa, Aslak arveli muuttuvansa hirviöksi tai kuolevansa heti kun olisi varmaton. Eikä Aslak todellakaan halunnut menettää Pihlaa ja se sai hänet itsensäkin jatkamaan,

siitä hän oli varma että Pihla ei kestäisi jos Aslak itse kuolisi tai luovuttaisi, hän näki mielikuvissaan kauhean kuvan siitä kuinka jokin hirviö tulisi Pihlaa kohti ja Pihla antautuisi ja kuolisi hirviön hampaisiin. Aslak yritti olla näyttämättä Pihlalle miten surulliseksi hän oli yhtäkkiä tullut. ”Olet sinäkin ihan hyvää seuraa” Pihla sanoi kevyesti, hän varmaankin huomasi Aslakin mielialan, mutta oli niinkuin ei huomaisi.

”Kiitti” Aslak sanoi.

Ilta alkoi laskeutua metsään, Aslak ja Pihla jäivät puun alle istumaan. Heillä ei ollut juuri mitää tavaroita, ei telttaa, ei makuupusseja, ei ruokaa, ei ruoanlaittovälineitä, vain vaatteet ja Aslakin puukko. Heidän oli pakko jättää kaikki tavaransa edelliseen asumukseen, kun hirviö oli hyökännyt heidän kimppuunsa, jälkeensä he olivat harmitelleet etteivät ottaneet mitään mukaan, mutta se tilanne oli ollut niin pelottava ettei kumpikaan heistä ollut osannut ajatella mitenkään järkevästi. He eivät itseasiassa olleet edes nähneet koko otusta, kun olivat vain juosseet sen mitä jaloistaan olivat päässeet, pakoon kun olento oli mylvinyt heidän takanaan ja he olivat kuulleet kuinka heidän majansa seinä oli räsähtänyt rikki. Suuri se oli kooltaan ollut varmasti, todennäköisesti sitä hirviötä vastaan ei olisi voinut taistella.

”Onko sinulla nälkä?” Pihla kysyi

”Ei” Aslak sanoi jokseenkin valheellisesti, hänen teki mieli syödä ja hänestä tuntui että hän alkoi tulla jo heikommaksi kun ei ollut syönyt mitään pitkään aikaan. He eivät olleet löytäneet edes marjoja edellispäivän aikana. Toki molemmat heistä olivat tottuneet siihen että aina ei ollut ruokaa. Kerran Aslak ja Pihla olivat piilotelleet kivenkolossa ilman ruokaa kokonaisen viikon, odottaen että lähellä olevat epäilyttävät ihmiset

jatkaisivat matkaa, sinä aikana he olivat vain juoneet kivenpinnasta sadevettä. Aslak oli silloin tullut aika sairaaksi ja kun he viimein olivat päässeet jatkamaan, ihmisten lähdettyä, Pihlan oli pitänyt puoliksi kantaa Aslakia ja hoitaa häntä. Pihla oli pyydystänyt ansoilla ja tehnyt hyvää ruokaa hiiristä ja sienistä ja marjoista. Aslak muisti nauttineensa siitä, kun hän oli sairas ja Pihla oli hoitanut häntä, vaikka hänellä olikin ollut syyllinen olo että oli tuntenut niin, Pihla oli kuitenkin joutunut tekemään kaiken yksin ja he olivat silloin molemmat olleet erittäin suuressa vaarassa.

”Onko sinulla nälkä?” Aslak kysyi Pihlalta. Hänestä Pihla näytti nälkäiseltä ja hän todella toivoikin että heillä olisi jotain syötävää heille molemmille, mutta mistä sitä taikoisi tähän hätään, kun oli jo kohta yö ja heillä ei ollut välineitä metsästä eikä ansastaa, eikä missään näyttänyt olevan marjoja eikä sieniiä, ainoastaan kääpiä, jotka eivät näyttäneet oikein syömäkelpoisilta, kerran he olivat syöneet yhtä kääpää Pihlan kanssa ja molemmat olivat tunteneet sen jälkeen olonsa vähän huonoksi, niin he eivät enää olleet uskaltaneet.

”Vähän” Pihla sanoi ”Mutta ei se mitään, kyllä minä pärjään” Pihla jatkoi.

”Juu” Aslak sanoi.

”Ehkä huomenna löydämme jotain syötävää” Pihla sanoi.

”Toivotaan niin” Aslak sanoi.

Aslak ja Pihla nukkuivat yön puunkylkeen nojaten. Yöllä metsä oli sysimusta eikä siellä nähnyt yhtään mitään, tälläkertaa se oli onneksi myös hiljainen, ei kuulunut ollenkaan vaeltavien otusten ääniä, joitain rasahduksia, mutta ei mitään liian pelottavaa tai huolestuttavaa. Kun oli itse todella hiljaa, pystyi kuvittelemaan olevansa turvassa pimemydessä, vaikka Aslak arveli että oli sellaisia hirviöitä jotka näkivät myös

täydellisessä pimeydessä, sitä ei vain kannattanut ajatella jos joskus halusi nukkua edes vähän tai edes hetken tuntea olevansa vähänkään turvassa.

Aslak venytteli raajojaan, hänen mielestään yö oli mennyt todella hyvin ja hän tunsu levänneensä. Pihla haukotteli ”Ihan hyvin tuli nukuttua” Hän sanoi ja puisteli vaatteistaan roskia. ”Niin tuli” Aslak sanoi.

”Näitkö mitään unta?” Pihla kysyi hymyillen, hän vaikutti olevan hyvällä tuulella. Aslak mietti hetken tuliko hän nähneeksi mitään unta, mutta pudisteli sitten päätään. ”En” Hän sitten sanoi lyhyesti. Hän valmistautui jo jatkamaan matkaa ja katsoi Pihlaan vähän kysyvästi, että joko lähdetään.

”Tuonne?” Aslak sanoi kysyen ja osoitti kädellään suuntaa.

”Sinne kai me olimme menossa” Pihla sanoi hiljaa. Aslak ja Pihla lähtivät kävelemään eteenpäin. ”Niin, näitkö sinä mitään unta?” Aslak kysyi viimein, hänelle tuli olo että hänen piti kysyä sitä, hän vähän unohti kysyä sen. ”Näin” Pihla sanoi.

”Näin semmoista unta, että me ajoimme polkupyörillä ja oli semmoinen harmaa sää, mutta kaikki oli tosi rauhallista ja me olimme turvassa” Pihla jatkoi hymyillen. ”Kuulostaa kivalta” Aslak sanoi. ”Polkupyörillä?” Hän mutisi ja koitti miettiä mikä ihmeen kapistus se semmoinen olikaan. Hän oli varma että se oli täysin tavallinen asia ja että hänen kuului muistaa se normaalista maailmasta, mutta hän ei muistanut ja se tuntui ahdistavalta.

”Nii-in” Pihla sanoi ja katsoi kummeksuen Aslakia. ”Ei tandempolkupyörällä, vaan molemmilla oli omat” Pihla jatkoi ja nauroi. Aslakkin nauroi, hänellä ei ollut mitään käsitystä siitä mistä Pihla puhui, mutta hän toivoi ettei Pihla tajuaisi sitä. ”Olimmeko me metsässä?” Aslak kysyi.

Pihla katsoi häneen melkein vihaisesti ”No, ei tietenkään!” Pihla sanoi. ”Me olimme jossain lähellä jotain kaupunkia, taajamalla varmaan ja oli semmoinen harmaa ja rauhallinen päivä tai aamu ja ajoimme polkupyörillä, ajoimme todella hitaasti ja meitä ei pelottanut mikään ja kaikki oli hyvin” Pihla sanoi.

”Näkyikö siellä korkeita rakennuksia, niin kuin kaupungeissa on?” Aslak sanoi ujosti, hän kyllä tiesi mikä kaupunki on, se oli sellainen kuin kylät joita metsässä oli, mutta talot olivat paljon isompia ja niissä asui normaaleja ihmisiä ja siellä ei ollut aitoja eikä kannettu soihtuja, eikä tarvittu vartijoita, koska siellä ei ollut hirviöitä eikä kukaan ihminen tehnyt mitään hirviömäistä, Aslak muisteli, tai enemmänkin arveli niiden hatarien muistikuvien perusteella ja niiden mielikuvien perusteella jotka hän oli saanut Pihlan ja muutaman muun ihmisen kertomusten perusteella.

”Ei näkynyt, mutta tämä paikka oli kaukana siitä paikasta jossa olemme” Pihla sanoi ”Ikäänkuin tätä paikkaa ei olisi edes olemassa” Pihla jatkoi ”Siltä se tuntui” Hän sanoi ja huokaisi haikeasti.

”Me löydämme sinne vielä” Aslak sanoi. ”Me kaksi olemme niin hyvä tiimi, että me löydämme sinne!” Hän sanoi. Pihla naurahti. ”Niin” Hän sanoi.

Se metsäalue jossa he olivat oli synkähkö ja täynnä isoja lahoavia havupuita, melko hiljainen. He eivät nähneet eläimiä kävellessään koko päivän eteenpäin, eilen he olivat nähneet kaiketi hirven, siltä se oli heidän mielestään ainakin näyttänyt. Aslak oli tyytyväinen ettei mitään pelottavia äänia kuulunut yöllä eikä päivällä, eivätkä he olleet vähään aikaan nähneet juuri minkäänlaisia olentoja, oli mukavaa olla rauhassa.

Monesti heidän vaeltaessaan eteenpäin, he olivat huomanneet jonkin otuksen vähän kauempana, seuraavan heitä, monilla olennoilla tuntui olevan sellainen tapa. Ne kulkivat jossain takana ja silloin tällöin näyttäytyivät tahallaan tai vahingossa. Joskus jotkut ihmisenkaltaiset olennot seurasivat heitä, mutta eivät tulleet heidän lähelleen, eivätkä huutaneet heille mitään. Aslak ajatteli että ne ihmiset joko olivat tavallisia ihmisiä jotka yrittivät arvoida olivatko Aslak ja Pihla tavallisia ihmisiä, mutta eivät kuitenkaan uskaltaneet täysin lähestyä heitä, tai sitten ne ihmiset olivat jonkinlaisia ryöväreitä, jotka yrittivät tulla salaa heidän huomaattaan heidän luokseen, mutta eivät saaneet mahdollisuutta ja luovuttivat. Saattoivat ne ihmisenkaltaiset olla myös hirviöitä, jotka halusivat jotain pahaa, mutta se tässä metsässä oli hyvää, että myös muut olennot pelkäsivät Aslakia ja Pihlaa, jos ne eivät olleet varmoja olivatko he vaarallisia vai ei, kuinka voimakkaita he itse olivat heihin nähden, sitä oli vaikea arvioida. Todellisuudessa Aslak ei tuntenut olevansa kovinkaan vaarallinen, hän arvioi olevansa ehkä kolmonen, asteikolla yhdestä kymmeneen vaarallisuusasteikolla, siis jos tulisi taistelu jossa hänen täytyisi näyttää kyntensä itsensä tai Pihlan suojelemiseksi, Pihla oli ehkä kakkonen, Aslak mietti, tai nelonen, riippui vähän päivästä, Aslak mietiskeli ja naurahti itsekseen.

2. Luku

Uusi Tuttavuus

Aslak ja Pihla jatkoivat matkaa eteenpäin, maisema ei tuntunut juurikaan muuttuvan tuntienkaan jälkeen. Aslak tunsu kuinka hänen vatsansa kipristi nälästä ja hänen jalkansa tuntuivat vähän kipeiltä, hän tunsu tarvitsevänsä ravintoa. Aslak ei sanonut yltyvää nälkäänsä ääneen, mutta Pihlalla oli myös varmasti nälkä ja tietysti hän arvasi myös Aslakin olevan nälkäinen.

Sitten yhtäkkiä he näkivät edessä hahmon, todennäköisesti ihmisen. ”Aslak, tuolla on joku”

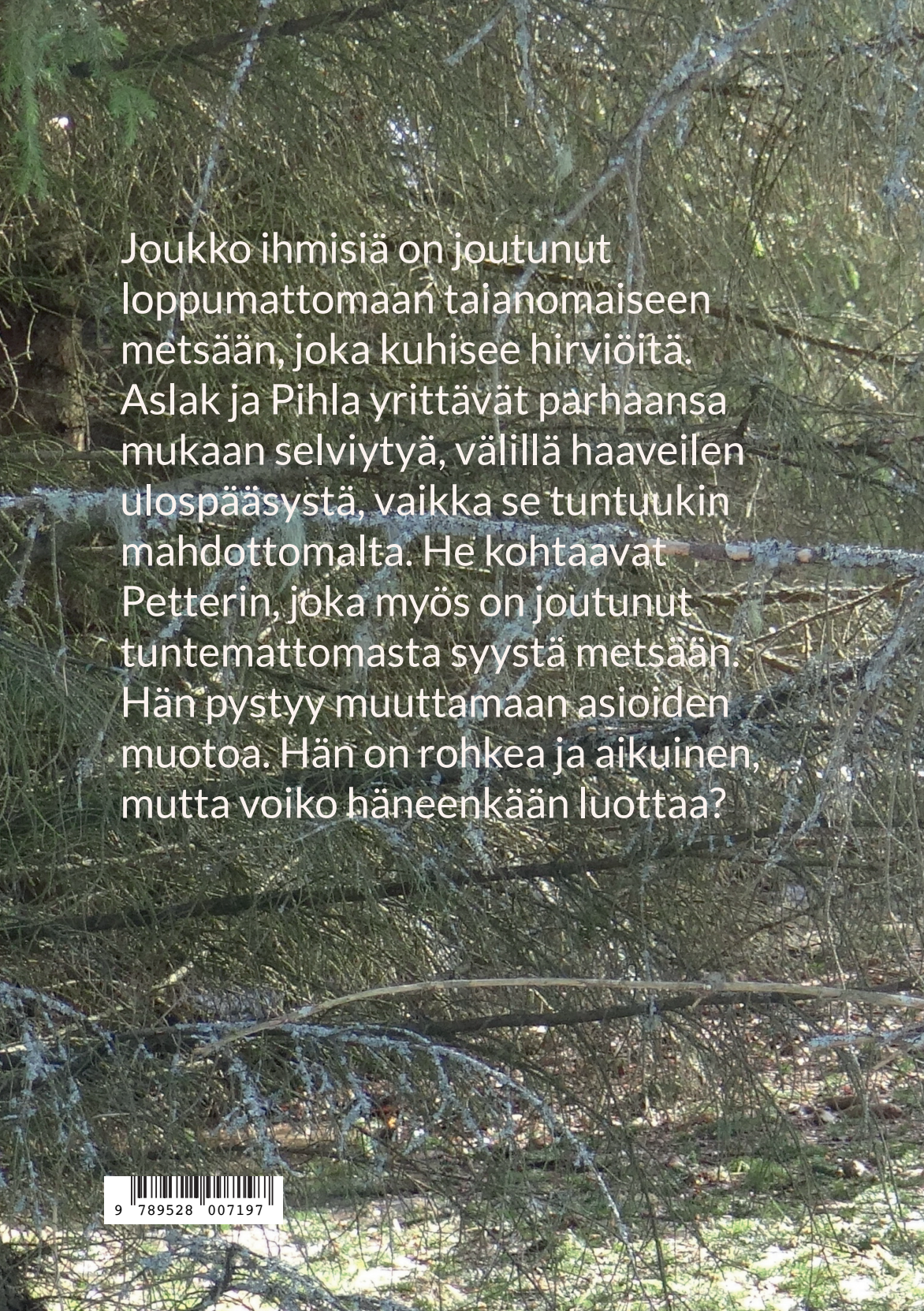
Pihla sanoi ja osoitti hahmon suuntaan. ”Minäkin näen hänet, näyttää mieheltä” Aslak sanoi. Pihla ja Aslak jatkoivat eteenpäin varovaisesti. ”Hän on yksin” Pihla totesi.

”Jos hän yrittää jotain, voimme päihittää hänet” Aslak sanoi.

”Hei sinä siellä!” Aslak huusi itsevarmasti. Hän tiesi että mies ei tiennyt keitä he olivat ja mitä he olivat, todennäköisesti mies oli yhtä peloissaan heistä, kuin he hänestä. Mies nosti kättään tervehdykseksi. Aslak huomasi että miehen viitan alta paljastui miekka joka roikkui huotrassa.

”Hänellä on miekka..” Pihla sanoi hiljaa. ”Ja viitta..” Hän jatkoi. ”Tuollainen viitta olisi kätevä” Pihla mutisi hiljaa.

Aslak käveli reippaasti eteenpäin kohti miestä, Pihla tuli hänen perässään yhtä päättäväisin askelin. Mies seisoj paikoillaan katsellen heitä kohti. ”Terve” Mies sanoi ja laski huppunsa alas, kun Aslak ja Pihla olivat päässeet hänen lähelleen. Mies hymyili, hänen kasvonsa olivat parrakkaat ja Aslak arvioi miehen olevan suunnilleen neljäkymmentävuotias. Miehen silmät olivat uupuneet kuljetusta matkasta ja hän näytti melko

The background of the entire page is a photograph of a dense forest. Sunlight filters through the canopy of tall, thin trees, creating a dappled light effect on the ground and branches. The trees appear to be deciduous, with some bare branches visible in the foreground and midground. The overall tone is natural and somewhat somber, fitting the theme of the text.

Joukko ihmisiä on joutunut loppumattomaan taianomaiseen metsään, joka kuhisee hirviöitä. Aslak ja Pihla yrittävät parhaansa mukaan selviytyä, välillä haaveilen ulospääsystä, vaikka se tuntuukin mahdottomalta. He kohtaavat Petterin, joka myös on joutunut tuntemattomasta syystä metsään. Hän pystyy muuttamaan asioiden muotoa. Hän on rohkea ja aikuinen, mutta voiko häneenkään luottaa?

9 789528 007197